

להקריב שעיר, משום ששער
הוא חילקו של אותו יצר הארץ,
אותו רוח טמאה שאמרנו.

בתרוב (תהלים כט) **וימירו** את בבודם
במגבית שור אלל עשב. מה זה
מגבית שור? זה עגל. שור מצד
השמאל, אהרן ימין, ונכלל בו
שמאל והתגבר בו ויצא על ידו.
בא וראה, **וימירו** את בבודם - זו
שכינה שהלכה לפניהם, והחליפו
אותה במקומם טמא, אל אחר.
ומשום בכך לא עברה קזהמה הזו
מהעולם עד אותו זמן **שיעverbנה**
הקדוש ברוך הוא מהעולם, כמו
שנאמר (זכריה י) **ואת רוח הטהרה**
אעבירות מן הארץ, והרי בארנו.
בתרוב (שמות לט) **ויעשו**ו עגל
בפסכה, וכתווב **ואשליכחו** באש
ויצא העגל הזה. משמעו שלא
עשה אותו. אם כך, מה זה
ויעשו? אלא ודאי מפני שבארנו,
שהלמלה אהרן לא התגברה רוח
הטהרה להפלל בזיהב, אבל כל
תקון שאריך, יש לבנות אותו
(להתורו).

בא וראה, יש מי שעושה בטעמים
ומצליח בידיו. ויש מי שעושה
אותם באוטו גון מפשט ולא
מצליח בידו, שבירי למעשים
הלווי ציריך אדם מקשר.

בא וראה מבלעם, שהוא היה
מסוגל לאותם הceptionים שלו
להצלחה בידיו, משום שפתות
(בדבר הבא) ונאם הגבר שתם העין.
שם העין וסתום העין הפל אחד.
שעין אחת סתום פמיד, ומראיה
עיניו לא היה ברור ישירה. מום
היה לו בעינו. כתוב (ויקרא טט)
ושלח ביד איש עתי, מזען בכל,
המראיה של עיניו שלא בשורה.
אבל רום הקדש, מי שיישפט מש
עמה מה כתוב? (שם כט) כל איש

לקראב שעיר, בגין דשער אליו חולק
דההוא יוצר הארץ, והוא רום מסאבא
בדק אמרן.

בתריב (תהלים קו) **וימירו** את בבודם בתבנית שור
אוכל עשב. מי תבנית שור. לא עגל.
שור מפטרא דשmailtoא, אהרן ימין, אהבליל
שmailtoא ביה, ואתפרק ביה, ונפק על ידיה.
תא חז, **וימירו** את בבודם, דא שכינטא,
דאוזלת קמייהו, ואחלפו לה בדוכתא מסאבא,
אל אחרא. בגין לכך לא אתעבר זוהמא דא
מעלמא, עד ההוא זמנא דיעבר ליה קדרשא
בריך הוא מעלמא, כמה דעת אמר (זכריה י) **ואת**
רוח הטעמה עבר מן הארץ, והא
אוקימנא.

בתריב (שמות לט) **ויעשו**ו עגל מפסכה, ובתריב
ואשליכחו באש **ויצא העגל הזה**,
משמעו שלא עבד ליה, אי כי מי ויעשו
אלא ודאי כמה דאוקימנא, דאלמלא אהרן,
לא אתפרק רוחא מסאבא לאתבללא בדרכ בא,
אבל כל תקונא דאצטריך, אשכח לאתבנהה.
(ס"א לאתרכואה).

תא חז, אית מאן דעבד חרשין ואצלה
בידי. ואית מאן דעבד לוין כההוא
גונא ממש, ולא אצלה בידי, דהא לעובדין
אלין גברא מתקנא אצטריך.

תא חז מבלעם, דאייה היה מתקנא, לאינון
חרשין דיליה, לאצלה בידי, בגין
דכתיב, (במדבר כד) ונאם הגבר שתם העין. שותום
הعين, שתום העין כלל חד. חד עינא שתום
הعين, וחיזו דעתינו לא היה באלה מישר,
תדר, וחיזו דעתינו לא היה באלה מישר,
מויא הוה ביה בעינוי. כתיב (ויקרא טט) **ושלח**
ביד איש עתי, ימין בכלא, חזו דעתינו דלא
יתכשר. אבל רום קדרשא, מאן דישפט מש בהדריה מה כתיב,
(ויקרא כא) **כל איש**

אשר בו מום לא יקרב איש עיר או פסח.

ובאן הפל התקן לרום הטמאה למת לה מקום לשלט. מצא מדבר שהוא חרב מהפל, בפתחם הדברים חנחש שורף ועקרוב וגוו', שקסם הוא השולטן שלו. מצא זהב מספיק בראשו. מצא אהרן כדי להתחזק בימין ולהפלל בו. אז השלים את מקומו בראשו, ויצא ונשלם הפעשה.

ומניין לנו שורות טמאה הימתה? שפטותם (שמות ל) אגא חטא העם הינה חטא גדרלה. זו רוח הטמאה, נחש הקדמוני, כפי שאמרנו בכמה מקומות. ובזמן שרצה אהרן להתרה, הקריב עגל מאותו הצד לעשיות בו דין. בראשונה עשה אותו לשולט, ועכשו שעשה בו דין להכניינו, שהרי כשנעשה דין בצד הינה, נכנים כל אומם ששולטים מצדו.

בא וראה, במצרים, באותו הצד שליהם כתוב (שם ב) אל תאכלו ממנה נא וגוו'. צלי אש, כדי שיעלה ריחו נזך. ראשו על קרעיו, לשבר אותו ולהכניינו, ואז כלaldo שבאים מצדו לא שלוטים. כמו כן (במדבר ט) פראה אדרמה תמיימה וגוו', כדי להכנייע כל אותם הצדים הטמאים שלא ישלו.

אמר לו רבי אבא, והרי פראה היא קדושה, היא טהורה, ולמה? אמר לו, כי הוא, והרי פרשוה, כלל של ארבע מלכויות ביתה פראה, כמו שנאמר (hosud) כי כפירה טריה סדר ישראל. אדרמה - זו מלכויות בבל, שפטותם (ריאלאב) אטה הוא ראש הzechav. תמיימה - זו מלכויות מדי. אשר אין בה מום - זו מלכויות יון (שם קרובים לדרבי האמונה). אשר לא עלה עליה על -

אשר בו מום לא יקרב איש עיר או פסח. זהב, פלא אתקן לרוחה מסאבא, למיחיב ליה דוכתא לשולטאה. אשבח מדברא דאייה חרוב מפלא, כמה דכתיב, (דברים ח) נחש שורף ועקרוב וגוו', דמתמן אייה שולטנית דיליה. אשבח דהבא ספוקא בדקא יאות. אשבח אהרן, לאתקפה בימינא, ולאתפללא ביה. בדין אשלים דוכתיה בדקא יאות, ונפיק וASHTEILIM עובדא.

ומנין דרום מסאבא הוה. דכתיב, (שמות לב) אנה חטא העם הזה חטא גודלה, לא רוח מסאבא, נחש קדמיה, בדק אמרן בכמה דוכתין. ובזמן דבבא אהרן לאתרכאה, אקריב עגל, מהו סטרא, למביד ביה דין. בקדמיה עבד ליה לשולטאה, והשתא דיבער ביה דין, לאכפיא ליה, דהא כד אתעביד דין באסטרה לא, אתכפין כל אינון דשלטין מסתירה.

הא חי, במצרים, בההייא סטרא דלהוז כתיב, (שמות יב) אל תאכלו ממנה נא וגוו'. צלי אש, בגין הדיסלק ריחו נזך. ראשו על ברעיו, לתברא ליה ולאכפיא ליה, ובדין כל אינון דאתין מסתירה לא שלטי. בגין אדרמה דא (במדבר ט) פראה אדרמה תמיימה וגוו', בגין לאכפיא כל אינון סטרי מסאבא, שלא ישלו.

אמר ליה רבי אבא, והר פראה קדישא אייה, דכייא אייה, ואמאי. אמר ליה הבי הוה, והר אויקמו, כלל לא דארבע מלכון הות. פראה, כמה דעת אמר (hosud) כי כפירה סוריה סדר ישראל. אדרמה, לא מלכות בבל, דכתיב, (ריאלאב) אנטה הוה רישא די דהבא. תמיימה, לא מלכויות יון. מלכויות מדי. אשר אין בה מום, לא מלכויות יון. (אינון קריבין לאדרמי מיהמניתא) אשר לא עלה עליה עול,